

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Oboer/4/2017
Identifikačné číslo spisu: 7111220448
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7111220448.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnených v 1. rade: O. A., rod. T., nar. XX.XX.XXXX, O. H. 3, M., L., v 2. rade: S. V., nar. XX.XX.XXXX, N. XX, F. Le R., L., v 3. rade: C. O., nar. XX.XX.XXXX, XXXX O. W., J. A. N., T., Z. štáty americké, v 4. rade: I. N. U., C. XX, I. C., O. R., L., v 5. rade: I. B., nar. XX.XX.XXXX, I. Upsal Z. XXXX, A., A. XXXX, Z. štáty americké, v 6. rade: R. N., rod. J., nar. XX.XX.XXXX, Z. Z. XX, H. V., L., oprávnení v 1., 2., 4. až 6. rade zastúpení JUDr. Danicou Holováčovou, advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach na Poštovej ul. č. 14, proti povinnému: T. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. 7, Košice, zastúpenému Mgr. Monikou Dunčákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, o vymoženie trov predchádzajúceho konania vo výške 2.524,99 Eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2016, č. k. 7CoE/18/2015-331, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie povinného o d m i e t a.
- II. Oprávnení m a j ú n á r o k na trovy dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I, ako súd prvej inštancie, uznesením zo dňa 04.09.2014, č. k. 20Er/3501/2011-210, vyslovil, že nevyhovuje návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Svoje rozhodnutie založil na § 57 ods. 1 písm. f/ a g/, § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), ust. § 580, § 581 ods. 1 až 3, § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), ust. § 251 ods. 4, § 103, § 107 ods. 1, § 19 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie je neopodstatnený, pretože návrh na vykonanie exekúcie bol podaný dôvodne. Povinný nepreukázal zánik pohľadávky, ani iný dôvod, pre ktorý by súd musel exekúciu zastaviť v celom rozsahu. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

o mimoriadnom dovolaní podanom na podnet povinných, v konaní vedenom pod sp. zn. 1MCdo/16/2011, z ktorého vyplýva, že mimoriadne dovolanie bolo zamietnuté z dôvodu, že najvyšší súd sa stotožnil s názorom súdov v tom, že pohľadávka povinných je už premlčaná.

2. Súd prvej inštancie sa preto ďalej nezaoberal existenciou pohľadávky povinného, pretože v zmysle ust. § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je možné započítať premlčané pohľadávky. Z tohto dôvodu považoval návrh povinného na zastavenie exekúcie za absolútne nedôvodný a účelový, keďže o takmer totožnom podaní povinného už raz rozhodol uznesením zo dňa 08.10.2012, pričom už v tomto rozhodnutí konštatoval, že nie sú splnené podmienky na započítanie pohľadávok.

3. K námietke povinného týkajúcej sa straty spôsobilosti oprávnených byť stranami sporu, prvoinštančný súd uviedol, že spôsobilosť byť stranou sporu a s tým spojená hmotnoprávna subjektivita sa nezisťuje na základe toho, či je možné doručiť oprávneným na ich poslednú známu adresu pobytu poštovú zásielku. Taktiež neakceptoval informácie získané z webovej stránky www.ussearch.com, alebo údaj zo stránky „whitepages“, nakoľko nie sú oficiálnymi údajmi zo strany príslušným štátnych úradov Spojených štátov amerických. Len samotná skutočnosť, že oprávnení majú vysoký vek a nie je im možné doručiť poštovú zásielku, podľa okresného súdu neodôvodňuje záver, že oprávnení nemajú hmotnoprávnu subjektivitu. Navyše, právna zástupkyňa oprávnených predložila písomné dôkazy o tom, že oprávnený v 2. rade (V. D.) a oprávnená v 4. rade (V. G.), stratili spôsobilosť byť účastníkmi konania okamihom ich smrti, ktorá nastala v priebehu exekúcie, avšak priloženými listinami (výrok o právoplatnosti testamentu zo dňa 05.02.2013 a výrok o dedičstve zo dňa 25.11.2012) preukázala, že do ich práv a povinností okamihom smrti vstúpili ich dedičia ako právni nástupcovia oprávnených.

4. Okresný súd Košice I ďalej poukázal na ust. § 107 ods. 1 O. s. p., z ktorého nevyplýva, že smrť účastníka konania je dôvodom na zastavenie konania pred súdom. Naopak zákonodarca ponecháva na rozhodnutí súdu, aby podľa povahy veci posúdil, či exekúciu zastaví alebo v nej bude pokračovať. V danom prípade súd prvej inštancie nepovažoval úmrtie oprávnených v 2. a 4. rade za dôvod na zastavenie exekúcie, keďže do ich práv a povinností vstúpili ich právni nástupcovia, s ktorými súd pokračoval ako so stranami sporu na strane oprávnených. U ostatných strán sporu nebola preukázaná strata právnej spôsobilosti, preto neexistuje zákonný dôvod, ktorý by bol prekážkou v pokračovaní predmetnej exekúcie. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie nevyhovel návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

5. Na odvolanie povinného, Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, napadnutým uznesením zo dňa 28.09.2016, č. k. 7CoE/18/2015-331, uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že iba skutočnosť, že povinnému boli vrátené jeho zásielky adresované oprávneným s poznámkou, že adresát je neznámy, nepreukazuje, že oprávnení nemajú spôsobilosť byť účastníkmi exekučného konania. Rovnako tak úvahy povinného o vysokom veku oprávnených s poukazom na zverejňované údaje Štatistického úradu o dĺžke života mužov a žien a taktiež informácie o adresách oprávnených získané povinným z internetových stránok nemajú vo vzťahu k skúmaniu spôsobilosti oprávnených byť účastníkmi konania žiadnu relevanciu.

6. Pokiaľ povinný v odvolaní namietal, že právna zástupkyňa JUDr. Danica Holováčová nebola oprávnená zastupovať právnych nástupcov zomretých oprávnených v 2. a 4. rade, odvolací súd uviedol, že menovaná právna zástupkyňa predložila odvolaciemu súdu plnomocenstvo zo dňa 05.08.2015, na základe ktorého ju I. N. U. splnomocnila na zastupovanie v konaní a rovnako tak učinila S. V. dňa 04.08.2014 (v spise na č. l. 257 a 259). Z tohto dôvodu odvolací súd túto odvoláciu námietku povinného považoval za bezpredmetnú.

7. K ďalšej námietke povinného, že v exekučnom spise sa nenachádzajú originály plnomocenstiev splnomocniteľov S. V. a I. N. U. udelené JUDr. Danici Holováčovej a taktiež ani originály listín preukazujúcich prechod práva na právnych nástupcov zomretých oprávnených v 2. a 4. rade., odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/9/2005. V zmysle uvedeného rozhodnutia, pre spôsobilosť listiny byť dôkazným prostriedkom nie je rozhodujúce, či ide o originál

listiny alebo jej odpis alebo fotokópiu. Aj fotokópia listiny je spôsobilá byť vykonaná ako dôkaz zákonom predpokladaným spôsobom. Aj keď sú originály listín všeobecne ako dôkazný prostriedok zásadne vhodnejšie než ich neoverené fotokópie, nemožno považovať postup súdu, ak vykonáva dôkaz neoverenou fotokópiou listiny za postup, ktorý by odporoval zákonu. Odvolací súd dodal, že dôkaz vykonaný fotokópiou listiny hodnotí súd ako každý iný dôkaz podľa zásad uvedených v § 132 O. s. p. (v súčasnosti ust. § 191 CSP). V prípade vykonania dôkazu fotokópiou listiny možno len zvážiť jeho dôkaznú silu.

8. V danom prípade, podľa krajského súdu neexistovali dôvody, pre ktoré by súd považoval listiny predložené oprávnenými za nespôsobilé dôkazy, a vykonanie dôkazu takýmito listinami, ktoré neboli originálom, za inú vadu konania. Aj v tomto smere preto boli odvolacie námietky povinného nedôvodné.

9. Vzhľadom na to, že v predmetnom exekučnom konaní bol náležite preukázaný prechod práva na právnych nástupcov zomretých oprávnených v 2. 3. a 4. rade a odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nezistil dôvody pre vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku, odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C. s. p.

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal povinný dovolanie dňa 14.02.2017, ktoré odôvodnil tým, že ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu (§ 420 písm. b/ C. s. p.). Ďalej povinný dôvodil, že pri riešení právnej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, čím je naplnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

11. Podľa dovolateľa z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, nevyplýva, že by exekútor v zmysle § 37 ods. 3 Exekučného poriadku, podal návrh na pripustenie zmeny strán sporu. Rovnako ani súd prvej inštancie, ako ani odvolací súd, v tomto konaní nerozhodovali o návrhu súdneho exekútora na pripustenie zmeny strán sporu na v 2., 3. a 4. rade, keďže takýto návrh nebol podaný. Dovolateľ zdôraznil, že pri vydaní napadnutého rozhodnutia, neboli splnené procesné podmienky na to, aby sa konalo s oprávnenými v exekučnom konaní s fyzickými osobami, a to s I. N. U., lebo nie je dedičkou po poručiteľke ale iba správkyňou dedičstva. Ďalej C. O. mala byť stranou sporu ako dedička namiesto G. O.; rovnako ako S. V. ako dedička namiesto D. V..

12. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vidí dovolateľ v tom, že okresný aj krajský súd konal s takým zástupcom, ktorý nepreukázal zastúpenie originálom plnomocenstva, ani jeho notársky osvedčenou kópiou. Obsahom spisu sú totiž iba fotokópie apostillov z časti v hebrejskom a anglickom jazyku. Dovolateľ dodal, že advokát - notár Zvi R. Bornstein, sa nenachádzal vo zverejnenom zozname advokátov, notárov a mediátorov vykonávajúcich funkciu v štáte Izrael, čím je predložený dôkaz nevierohodný.

13. Preto dovolateľ žiada, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil Krajskému súd v Košiciach na ďalšie konanie.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala strana zastúpená advokátkou v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie povinného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

15. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

16. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

17. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

20. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

21. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

22. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

23. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje popri sebe z ustanovenia § 420 C. s. p. a (zároveň) aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

24. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa namietaného odvolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. b/ C. s. p., dovolací súd zdôrazňuje, už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

25. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 C. s. p., dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací

súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

26. Rozhodnutím vo veci samej je meritórne rozhodnutie. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Rozhodnutie vo veci samej je preto také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany uplatnili. Charakteristickým znakom pre rozhodnutie vo veci samej je, že zakladá prekážku veci rozhodnutej (§ 230 C. s. p.), na rozdiel od rozhodnutia nemeritórneho, ktoré takéto účinky nemá.

27. Rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, môžu byť rozhodnutiami vo veci samej alebo aj procesné rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, ale neriešia vec samu, vec sama nebola prejednaná (napr. zastavenie konania pre neexistenciu procesných podmienok; pre späťvzatie žaloby, odvolania; pre neodstránenie väd podania; odmietnutie podania; odmietnutie odvolania a pod.).

28. V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie.

29. Uznesenie, ktorým odvolací súd v danom prípade potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie, nie je rozhodnutím vo veci samej, ako ani nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, pretože po rozhodnutí odvolacieho súdu, exekučné konanie ďalej pokračuje. Nejde teda o rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej a ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

30. So zreteľom na vyššie uvedené, je dovolanie povinného v časti dovolacieho dôvodu vymedzeného podľa § 420 písm. b/ C. s. p. procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

31. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vidí dovolateľ v tom, že okresný aj krajský súd konal s takým zástupcom, ktorý nepreukázal zastúpenie originálom plnomocenstva, ani jeho notársky osvedčenou kópiou. Týmto je podľa dovolateľa naplnený dovolací dôvod vymedzený § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

32. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

33. V uznesení z 8. júna 2017, č. k. 3Cdo/52/2017, dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu z 26. septembra 2017, sp. zn. 1Cdo/206/2016, bod 16).

34. Zároveň bol prijatý záver, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum,

hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade, nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli).

35. V prípade, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, od ktorých sa odvolací súd v riešenom spore odklonil. Tento dôvod prípustnosti sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

36. Ak už došlo k judikatórnemu vyriešeniu určitej otázky a k publikovaniu niektorého rozhodnutia alebo stanoviska riešiaceho túto otázku v Zbierke, je potrebné, aby súdy tento judikatórny posun vo svojej rozhodovacej praxi zohľadňovali. Skutočnosť, že súd bez vysvetlenia nerešpektuje niektorý judikát najvyššieho súdu, oslabuje presvedčivosť jeho rozhodnutia. Ide tiež o negatívny dopad na predvídateľnosť súdneho rozhodovania. Súd sa pri prejednávaní a rozhodovaní určitej veci nemusí stotožniť s judikátom najvyššieho súdu vydaným v skutkovo a právne podobnej veci, avšak je nevyhnutné, aby svoj odlišný právny názor argumentačne (kriticky) konfrontoval v odôvodnení rozhodnutia a dostatočne vysvetlil, prečo nebolo možné stotožniť sa s judikátom.

37. Je potom úlohou dovolacieho súdu, ak sú dôvody prípustnosti z tohto pohľadu dovolateľom uvedené, t. j. predpokladá sa, že dovolateľ „presvedčí“ dovolací súd, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, aby tento odklon, ak bude mať za to, že dovolanie je prípustné, z hľadiska právneho posúdenia vec vyriešil. Dovolateľ preto musí v dovolaní presne uviesť, ktorý konkrétny judikát (rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí (Veľké komentáre, Civilný sporový poriadok, Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., 2016, str. 1382).

38. Dovolateľ za nesprávny označil právny záver obidvoch konajúcich súdov, kedy tieto konali s takým zástupcom, ktorý nepreukázal zastúpenie originálom plnomocenstva, ani jeho notársky osvedčenou kópiou. Vychádzajúc z obsahu dovolania, otázku majúcu pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčový význam, týmto dovolateľ podľa dovolacieho súdu presne nevymedzil a nekonkretizoval. Dovolací súd preto konštatuje, že povinný v podanom dovolaní nešpecifikoval právnu otázku a neuviedol, ako by mala byť otázka správne riešená (body 32 až 37 tohto rozhodnutia).

39. Povinnosťou dovolateľa bolo konkrétne uviesť a vysvetliť, z čoho vyvodzuje danosť ním namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a uviesť, špecifikovať konkrétnu právnu otázku zásadného právneho významu, spolu podľa jeho názoru so správnou odpoveďou, ako aj označiť konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax v obdobných veciach, teda uviesť ako dovolací súd už rozhodol v iných obdobných veciach v minulosti, ako aj uviesť, v čom spočíva rozdiel od rozhodnutia odvolacieho súdu v prejednáwanej veci. Civilný sporový poriadok v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd.

40. Úlohou dovolacieho súdu nie je, aby svojim výkladom textu dovolania fakticky dopĺňal, či domýšľal niektoré jeho náležitosti. V prípade absencie vymedzenia kľúčovej právnej otázky, nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotno-právnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd.

41. Vychádzajúc z obsahu dovolania dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Posúdenie či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či

zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako napr. sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

42. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania povinného podľa § 420 písm. b/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c, písm. f/ C. s. p., odmietol.

43. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania oprávnených rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

44. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.